There are no translations available.

16.6. 2009 Rusko, Rostou nad Donom

Ubytováváme se v gastiníci za 1200 RUR a vydáváme se do nejbližšího parku, na pouť, kde si objednáváme šašlik a pivo. Slečna nám zřejmě chtěla udělat radost a přinesla nám 500g šašliku bez přílohy, takže asi tak polovinu si strkáme do kapes na zítřejší oběd.

7.6. 2009 Rusko, přejezd

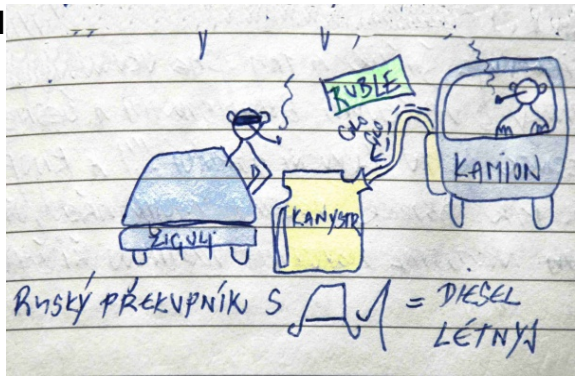

Jedeme hlavním tahem stále na východ. Celý den trávíme na silnici, večer se ubytováváme v motelu u Eleny, která nám uvařila výbornou polévku a my se kocháme pohledem na pašování nafty od TIRáků do smrdutých žigulíků. Stejně jako my spí v motelu spousta cestovatelů Ruska, ovšem všichni, kromě nás, mají pronajatý pokoj. My spíme v autě na parkovišti.

18.-19.6. 2009 Rusko, Kavkaz

Přijíždíme 100km údolím do lyžařského střediska Azau a tam si pronajímáme pokoj v hotelu Zimnyj Raj u Zeleny (800 RUR za pokoj na noc), která nám také uvařila výbornou polévku (bujón z berana) a dáváme si dva dny oddych. Večer jdeme spát se slepicema, až si nás Zelena přišla zkontrolovat, zda jsme jí neutekli a druhý den se vydáváme na výlet na kopec. Zdoláváme 1300m převýšení, cítíme se jako máslo se sádlem a dolu se potupně necháváme svézt lanovkou.

20.6. 2009 Rusko, Severní Osetie a Ingušie

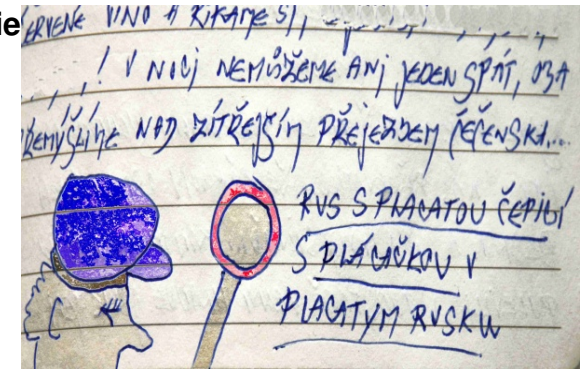

Přijíždíme do zóny, kde si na nás každých 10km smlsnul policajt nebo milice. Překonáváme vše bez problémů a dokonce bez úplatků. Ubytování jsme našli u pána na dvorečku v autodílně (pokoj za 500 RUR). Dostali jsme se do muslimské republiky, všichni lidé jsou na nás moc milí a protože nám nedoporučují chodit po setmění ven, sedíme na rozbitých schodech, nad rozbitým Kamazem, pijeme červené víno a říkáme si, kam jsme se to vydali....

21.6. 2009 Rusko, přejezd Čečenska, Dagestán

Druhý den nás velmi překvapilo, že v samotném Čečensku už bylo milice mnohem méně, kontroly jsme také přestály naprosto bez problémů. Ostatně celou dobu jsme se drželi jen federální silnice, projeli jsme Beslanem a do Groznyho (podle místních nejkrásnější město Evropy!) jsme nezajížděli. Přiblížili jsme se ke Kaspickému moři, do Dagestánu. Moře si zatím neužíváme, protože přes smradlavá pole jsme se k němu nedostali, ale zato jsme natrefili na moc milé lidi u motelu, kteří nás nechali přespat na parkovišti a mohli jsme zdarma využít jejich ruskou baňu.

22.6. 2009 Rusko - Ázerbájdžánské hranice, Dagestán

Ačkoliv jsme na hranicích ztropili veliké pozdvižení jak u místních mladíků se zlatými zuby, tak u celníků, není možné hranici překročit. Hranice je pouze pro místní a není zavedena kontrola pro cizince. Je nám doporučeno vrátit se 500km na sever do přístavu Astrachán, kde je možné se do Ázerbájdžánu dostat po moři. Jsme z toho rozladěni a vůbec se nám v tom horku nechce trávit další den v autě. Zajíždíme do města Machalkačka kde je také přístav, a kde kromě dvou pokut získáváme informaci, že z tohoto přístavu se do Baku nepluje.

A tak podél Kaspického moře vzhůru stepí na loď! Silnice je krásná, nová, jen ejhle! Končí.....Ještě že se to dá objet přes město Komsomolsk. Zajíždíme dalších 200Km....Na ruské poměry to není žádná vzdálenost....Je večer, jsme unavení a chceme se do přístavu dostat co nejdříve. Protože na silnici jsme sami, rozhodujeme se, že pojedeme do vzdálenějšího města, kde se ubytujeme, i potmě. Jen ejhle! Silnice opět končí! Sedíme pod hvězdami na písčité cestě a říkáme si, vítej, pravé Rusko....Zřejmě zapomněli dostavit silnici....Protože jsme nedaleko vesnice, klepeme na vrátka u jednoho domečku. Trošku vystrašený Mongol z toho, co je to venku za pošuky, nás zve na čaj a můžeme přespat u něj na dvorečku. Ráno nás vyprovodilo i jeho 5 bratrů a všichni nám přišli zamávat a popřát šťastnou cestu.

23.6. 2009 Astrachán

Kolem řeky Volhy vjíždíme do hezkého přístavního města Astrachán (Bílé město), kde vyhledáváme adresu Babuškinova ulice. Získali jsme ji cestou v přístavu Ojla, který jsme navštívili na doporučení jednoho z bratrů Mongola Turbeeviče a kde nám řekli, že právě oni plují do Baku. Veškerou administrativu ale musíme vyřídit v Astrachánu. Ve dveřích 203, kam jsme měli přijít, dlouze vysvětlujeme náš příběh bábušce, která nám teprve potom řekne, že ona vyrábí razítka J Jdeme o dveře dále a tam se nás ujímá mladík Dmitrij a jeho šéfová Karin. Ti z nás mají trošku legraci, že lidi nepřevážejí, ale že pokud nám nebude vadit cestovat nákladní lodí, jednu by pro „nás měli". Juchuuuu, Šuplík pojede lodí J. A dokonce odplouvá už zítra v osm ráno, to jsme přijeli právě včas...Karin, která nás upozorňuje, že za „tohle" jí musíme poslat pohlednici, přikazuje Dmitrijovi, ať nám jde ukázat kreml. Máme tedy do města průvodce a krom kostela jsme ještě byli zavlečeni do české restaurace. Alespoň využíváme zdarma wifi, bo jídla jsou nějaká zvláštní a předražená. Nakonec se cpeme pizzou v centru a navečer opět odjíždíme do přístavu Ojla, kde počkáme na parník. Na parkovišti, v chumlu komárů nás zdraví kamioňák Valerij, který na tu samou loďku čeká už 14 dní a který se směje našemu přesvědčení, že zítra ráno odplouváme.

24.6. 2009 přístav Ojla

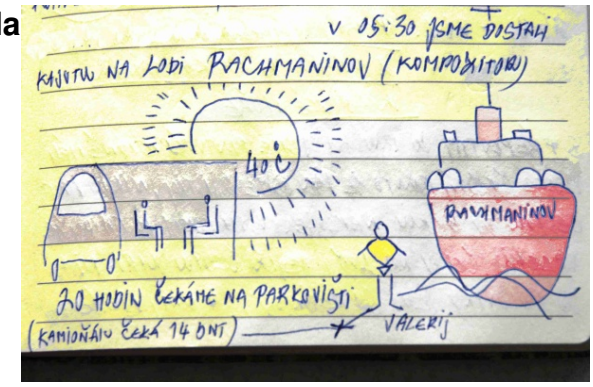

V osm hodin ráno jsme si sbalili batoh s knížkami a odštrádovali jsme si to do budky „sklad", aby se nás mohli ujmout a nalodit nás. Tam jsme vzbudili velké povyražení a smích, protože nikto nezná, kdy loďka přijede... možná dnes, možná zítra....

Valerij měl radost, že nám to přece říkal a my vybalujeme na parkovišti markýzu, stoleček a židličky a vaříme si oběd, pak večeři, pak sledujeme jak se odjíždí jedna směna domu, druhá přijíždí, pak si vaříme snídani, pani v magazínu nám chladí piva a my ležíme v Šuplíku a venku je 40C. Večer na nás opět útočí komáři a my zalézáme do auta s nadějí, že ve skladu říkali, že loďka by mohla přijet dnes o půlnoci.

A taky že jo :) Juchuuu, loďka je tady a my se jdeme odbavit. Nejdřív musíme na konec přístavu do okénka vyzvednout si propustku k pohybu po přístavu. Potom nám ve skladu vystaví dokumenty na mašínu. Potom musíme na tamóžennyj kontrol a tam odneseme dokumenty na mašínu. Tamóžennyj mužik vystavuje bumážku, kterou odnášíme do skladu. Pani ve skladu tvoří kopii a my jí odnášíme znovu na tamožennoju kontrolu. Odsud znova do skladu, kde pani vystavuje bumážku pro pasovou kontrolu. Na propustku procházíme do prostoru celníků a ti nám nabízejí, zda u nich nechceme počkat na kontrolu nákladu. Páni od gruzu jsou totiž doma a přijdou možná za hodinu, možná za dvě....Na propustku nás pouští za plot, kde je pečlivě střežen Šuplík a ochrana nás nechává 2 hodiny si schrupnout. Ve čtyři hodiny ráno přišli mužíci od gruzu, můžeme tedy projet kontrolou nákladu. Mezitím ale musíme vrátit propustku do areálu. V pět hodin ráno jsme naloděni, dostáváme kajutu a jdeme spát. No a pak že to není jednoduché